

ERC?, o EAC?

written by Pere Grau i Rovira | 4 de novembre de 2022

Les declaracions del conseller Quim Nadal de mirar de tornar a l'estatut del 2006 sense retallades, han aixecat naturalment molta polseguera a tots els mitjans. En opinió meva els independentistes irreductibles hauríem d'estar-li agraïts. Almenys l'home ha tingut la decència de dir clar el que pensa, sense mirar de donar gat per llebre al personal. El sol fet que després no hagi hagut de sortir del govern, al meu modest parer, ja diu més sobre aquest i el seu president, que cent discursos. Per fixar i destriar fets que tothom coneix (o hauria de voler conèixer) n'hi ha prou amb burxar una mica arguments que alguns polítics i els seus panegiristes han dit i repetit i que trontollen de seguida que se'ls sacseja una mica.

El principal és que la independència no s'aconseguirà "fent volar coloms" (i amb això hi inclouen l'abans i el després de l'1-0, i la feina a l'exili) sinó sent pragmàtics, anant per feina, ampliant la base i dialogant amb el govern espanyol. I no volen veure que el que prediquen (o el que ha dit Nadal) no és altra cosa que fer volar coloms, oques, i tota la fauna amb ales.

Si ser pragmàtics vol dir acceptar la situació, enterrar la idea d'enfrontar-se amb l'Estat, i acceptar per sempre la persecució de la nostra llengua, l'estrangulació econòmica i la progressiva despersonalització del nostre poble, el Govern de la Generalitat té una idea bastant peregrina del pragmatisme. Ampliant la base? Com volen ampliar-la si les paraules no encaixen amb els fets? I del diàleg no cal que en parlem, és una farsa sense més contingut que el que vulgui Madrid, quan tingui la "condescendència" d'asseure's a aquesta taula fantasmal. Això és anar per feina?

I això d'aconseguir l'estatut sense retalls qui ho pot creure

si el van declarar incompatible amb la “sagrada” constitució espanyola? I si el Tribunal Constitucional es fes l’harakiri i el permetés amb algun lleuger retoc insubstancial, qui creu que a les Corts espanyoles hi hauria cap majoria que acceptés de restituir-lo? I fins i tot si aquests dos miracles passessin, quina garantia hi hauria que després de poc temps no el tornessin a revocar i comencés una altra operació “aporellos”? I que no ens parlin de “blindatges”, perquè ja sabem que el nacionalisme castellà se’ls passa pel folre.

Jo crec que ERC, que és el principal artífex de tot aquest batibull actual, hauria de tenir l’honestedat de canviar l’adjectiu de “republicana” per “autonomista”, i és aquesta EAC la que hauria de presentar-se a les eleccions quan en vinguin. Perquè de “republicana”, després del gir que ha imposat Oriol Junqueras, no sembla que en quedi res.

Els panegírics i els propagandistes d’ERC (diguem-ne encara així) sempre recorden al públic que ERC ha estat el primer partit independentista català, que és el partit de Macià i Companys, etc., etc.

Jo crec que avui, d’aquest partit, aquells dos presidents se’n donarien de baixa tan de pressa com poguessin. Tots aquests “pragmàtics” s’esforcen tant com poden, a devaluar la persona de Carles Puigdemont. Els hi fa molta nosa, perquè els deixa massa sovint en evidència i perquè pel poble és ell i no els “pragmàtics” la persona en qui posen les esperances i l’entusiasme. Tots els intents (que Puigdemont ara ha desautoritzat rotundament) de buscar una “solució personal per ell”, són l’intent de fer-lo desaparèixer del mapa polític nacional, que en darrer terme és el que moltes mitjanes polítiques desitjarien.

Repeteixo el que he escrit altres vegades: no em fa gens feliç haver de parlar així d’ERC i m’alegraria molt que fes honor a les seves sigles en lloc de buidar-les de sentit com en aquests darrers temps. De moment desitjaria que els electors

d'ERC almenys tinguessin clar que el seu vot va a parar a una EAC que ja té ben poca cosa a veure amb la que va fundar Macià. I repeteixo: gràcies, Quim Nadal, per dir les coses clares i no voler enredar-nos.